

ALTERNATIVES I PROPOSTES PER CONSTRUIR RELACIONS D' EQUITAT, JUST CIA SOCIAL I BÉ COM" RESIST...NCIA I ORGANITZACIË

Una alternativa a l'ALCA: l'Aliança Social Continental

Paral·lela a la Segona Cimera de les Amèriques realitzada a Santiago de Xile el 1998, es va realitzar la Cimera dels Pobles de les Amèriques. En aquesta cimera van convergir diverses organitzacions i moviments socials de tot l'hemisferi, per expressar el seu rebuig col·lectiu a l'agenda neoliberal dominant en el procés de l'ALCA. Aquesta cimera es va centrar en la construcció d'una Aliança Social Continental, la qual pretén construir una alternativa amb base en les propostes i forces col·lectives que emanen de les organitzacions socials de tot Amèrica.

Al maig de 2001 a Tapachula (Mèxic) i al novembre de 2001 en Xelajú (Guatemala), en dos fòrums, més de 300 organitzacions socials dels estats i països afectats, i observadors de Canadà, EUA, Alemanya, Austràlia, Bèlgica, Espanya, França, Gran Bretanya, Irlanda, Itàlia, Noruega i Suècia, van rebutjar el Pla Puebla Panamà (PPP), perquè és un projecte geopolític de colonització salvatge, que busca construir a Mesoamèrica una àrea de serveis i infraestructures, dissenyat des de la lògica d'empreses transnacionals, grups oligàrquics nacionals i organismes financers internacionals.

Al Fòrum Social Mundial realitzat a Porto Alegre, Brasil, a l'inici del 2002, es va fer públic el Plebiscit Nacional a Brasil sobre l'ALCA, donant a conèixer les implicacions i objectius del pla neoliberal on estan en joc la sobirania, la llibertat i les conquestes socials.

Les persones i la vida humana primer

Davant la situació que patim per l'avanç de l'Àrea de Lliure Comerç de les Amèriques (ALCA), el PPP i el Pla Colòmbia, diferents organitzacions socials han presentat al poble propostes i alternatives humanes i solidàries. En presentem algunes per a la nostra reflexió i futures accions d'incidència social.

L'experiència de 10 anys en el MERCOSUR, diu Claudio Katz, ha estat signada per atropellaments a les condicions de vida dels treballadors i l'augment de la desocupació. Un projecte d'integració genuïna dels nostres pobles haurà de partir de la satisfacció de

reivindicacions bàsiques com l'augment del salari mínim, l'assegurança social al desocupat i la gratuïtat de l'educació i la salut.

La primacia de la solidaritat enfront del lucre

Coordinar polítiques per aconseguir aquests objectius implica la solidaritat i no la competitivitat, encoratjar l'estabilitat laboral i no la mobilitat del capital, promoure la millora del nivell de vida i no l'eficiència dels negocis. Remoure l'obstacle que interposa el deute extern per al desplegament sostingut. La integració ha de ser concebuda com un procés de transformació total del model social i econòmic.

Alternatives a la integració neoliberal: autogestió comunitària

Els Fòrums Tapachula i Xelajú («Enfront de la globalització, el poble és primer») criden a enfortir les iniciatives de resistència i de construcció des de sota, d'alternatives viables d'índole econòmica, associativa, solidària, equitativa, sostenible i autogestionària, emanades de les necessitats i diversitat cultural, social i econòmica dels nostres pobles.

Incrementar els nostres esforços per sistematitzar les experiències i alternatives de desenvolupament comunitari i regional. Impulsar inversions que generin ocupació productiva i un desenvolupament agropecuari que garanteixin la sobirania laboral i alimentària. Exigim als governs dels nostres països un debat públic i informat sobre els impactes econòmics, socials, culturals i ambientals del PPP i la discussió de projectes alternatius de desenvolupament i inversió.

Condemnem tota forma de militarització a la regió, manifestant el nostre rebuig categòric al Pla Colòmbia i ens pronunciem perquè el procés de pau es reprengui en aquest país germà.

La Convergència de Moviments dels Pobles de les Amèriques construint alternatives enfront del neoliberalisme, proposa un moviment del continent americà de coordinació ampli, autònom, pluralista i democràtic, en el qual dones i homes dels diferents sectors organitzats lluitem per la construcció d'una nova societat.

Els eixos del pla d'acció són:

-Per una integració alternativa i contra l'ALCA: es proposa un treball de lideratge; campanyes d'educació i informació; la mobilització continental, sistematitzar, analitzar, documentar i socialitzar els impactes dels tractats de lliure comerç; promoure referèndums i col·laborar amb altres xarxes en accions concretes.

-Per la pau i en contra del Pla Colòmbia i la militarització: la denúncia activa, campanyes de reflexió, sensibilització, anàlisi, informació i difusió de l'estreta relació entre la militarització i la implementació del model neoliberal; a més a més la mobilització social i accions solidàries amb el poble colombià.

-Per una perspectiva de gènere: ha de ser un eix transversal en tota la vida humana, en tots els seus àmbits i nivells, en totes les seves formes d'expressió; però també en totes les pràctiques socials, polítiques i econòmiques. L'equitat de gènere ha de ser present en la família, l'educació, la democràcia, les actituds i en les lleis.

-Per un desenvolupament rural alternatiu: un poble que no és capaç de generar els seus propis aliments perd la seva llibertat i la seva autonomia. Un desenvolupament amb pau, incloent, cultural, sostenible, integral, just i democràtic; la reivindicació d'una reforma agrària; el respecte de les tradicions locals i col·lectives en la relació social amb la terra i la producció agrícola.

-Pels drets territorials i la defensa de la biodiversitat: impulsar la convergència de moviments amb la informació, difusió i consciencització; exigència, mobilització social i denúncia contra els projectes de bioprospecció i la seva immediata moratòria; donar suport a les accions d'altres esforços continentals i mundials; crear i difondre les alternatives així com accions encaminades a defensar i promoure el medi ambient com a espai que garanteixi la vida per a totes i tots.

-Per la sobirania i contra el deute extern: perquè aquests acords violen la sobirania dels nostres pobles i tenim un clar rebuig al deute extern.

Ens unim al clamor per una «Sobirania alimentària a partir del punt de vista de les poblacions indígenes», Resolució del seminari internacional de la FIMARC Chiang Mai, Tailàndia 2001: «Creiem que un canvi profund és possible i invitem totes les persones que comparteixen aquestes idees amb nosaltres, a efectuar una conversió total perquè l'economia capitalista sigui substituïda per una economia social, amb justícia i harmonia, on els conflictes ja no existeixin i es respecti els éssers humans».

UN CATOLICISME MÉS QUE EUROPEU

Raimon Panikkar

En referència a l'oportuna distinció entre ortopraxis (*el més important*) i ortodòxia (*allò essencial*), en aquestes línies m'atindré només a la primera, encara que no caldria separar ambdues coses (Mt 23,3).

El més important és la disponibilitat per obrir-nos a una renovació radical, a una nova època en la història cristiana. El «progrés» no pot continuar, i la «tornada» no és possible. Si ens referim en particular a l'Església, es podria dir que no sols ha de ser reformada, sinó transformada. Aquesta transformació equival a una mort i una resurrecció («Si el gra de blat no mor»: Jn 12,24). El tercer mil·lenni requereix la metamorfosi d'una Església lligada fins ara a un sol filó religiós-cultural. Una Església catòlica ha de superar la ideologia del monoculturalisme (essència del colonialisme). Això implica l'audàcia de la kènosi: l'Església disposada a convertir-se en sal i no en aliment per a la humanitat. Tres quartes parts de la humanitat no pertanyen al filó d'Abraham.

En el tercer mil·lenni la majoria dels creients no pertanyen a Europa i, per consegüent, senten la vestidura cultural i dogmàtica cristiana com un pes que no ve de Crist, sinó de la dependència que l'Església té de la història europea, que ha forjat fins ara la teoria i la praxi del cristianisme. A més a més, també les noves generacions europees han perdut la cosmovisió que subjau en la teoria i la praxi de l'Església.

Així doncs, em complau afirmar que «el més important» és alliberar-nos del pes de la història: la cristiandat -amb el seu grandios ideal jurídic, monàrquic (globalitzador) i conceptualista, que va des de l'estructura eclesiàstica fins a la seva praxi- que correspon a l'Església postconstantiniana. Això exigeix que ens emancipem de la rígida absolutització dels dogmes com si estiguessin per sobre de tota cosmovisió i no estretament lligats a una cultura que ja no pot abrigar la pretensió de ser universal.

Aquesta metamorfosi no destrueix la «tradició», sinó que, al contrari, la fa així precisament perquè la transmet d'una forma viva i comprensible al nostre món constantment canviant.

El més important consistiria per tant en la simplificació evangèlica del cristianisme entès com a doctrina. Crist transmet sobretot Vida (Jn 10,10).

